Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свят) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямацін неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 242. Субота 26 жовтня (7 падолиста) 1891. **Рôкъ I.**

Мировый конґресъ въ Римѣ.

Ще лишь десять лѣтъ потребуемо чекати, а будемо писати рôкъ 1901, значить ся, розпочне ся двацята сотка нашого численя, або двацяте столѣтє вôдъ рождества Христового. Що ще за тыхъ десять лѣтъ стане ся, що намъ принесе двацяте столѣтє, годѣ вгадати, годѣ предвидѣти; будучнôсть закрыта передъ нами грубою заслоною и не можна о нѣй говорити. За то годить ся зъ тымъ бôльшою увагою, зъ тымъ бôльшою пильностію слѣдити за тымъ, що дѣе ся въ свѣтѣ въ нашихъ очахъ.

Несподѣванки и неразъ дуже впадаючй въ очи контрасты въ политичнôмъ житю народôвъ не грали може ще нѣколи такъ великои ролѣ, якъ теперь пôдъ конецъ девятнацятого столѣтя. Хибажь то не разячій контрастъ, що якъ разъ въ пору, коли мало що не всѣ державы Европы лагодять ся всѣлякими способами до вôйны, въ Римѣ збирають ся що найвиднѣйшй, що найсвѣтлѣйшй мужѣ и радять надъ тымъ, якъ бы то вôйну зовсѣмъ усунути а всякй споры межи поодинокими народами и державами залагоджувати въ мирный спосôбъ, за помочею межинародныхъ судôвъ мировыхъ.

Не першій то разъ вырынае така гадка, залагоджувати межинароднй споры мировыми судами. Ще въ 1849 р. поставивъ анґлійскій политикъ Кобденъ въ анґлійскôмъ парляментѣ внесене, щобы мировый судъ залагоджувавъ всѣ межинароднй спорнй справы. Въ 1873 р. поставивъ знову въ тôмъ самôмъ парляментѣ пос. Річардъ внесене, щобы подати адресу до королевои и просити еи, абы она порозумѣла ся зъ правительствами другихъ державъ, въ тôмъ напрямѣ, щобы полѣпшено межинародне право и заведено загальну и постôйну систему межинародныхъ судôвъ мировыхъ. Италійньскій парляментъ ухваливъ знову на внесене Манчініого майже одноголосно, щобы правительство постарало ся о то, абы мировый судъ ставъ ся частымъ и звычайнымъ средствомъ, котре бы лагодило всѣ межинароднй споры. Француcкій институтъ для межинародного права радивъ такожь въ двохъ рокахъ, 1874 и 1885, надъ проектомъ проф. Ґольдшмідта въ сѣй справѣ и дѣйстно въ декотрыхъ торговельныхъ и иншихъ угодахъ державныхъ принято постанову, що спорнй справы межинароднй мають рѣшати мировй суды. Пробу зъ мировыми судами роблено вже навѣть практично, отъ хочь бы згадати лишь для примѣру про спôръ о заливъ Алябама та Каролиньскй островы.

Перша однакожь гадка скликуваня мировыхъ конґресôвъ появила ся въ 1887 р., коли то члены анґлійскои палаты пословъ, уконституовавшись въ комітетъ мировый, выслали до президента сполученыхъ державъ пôвнôчнои Америки адресу зъ просьбою, щобы всѣлякй споры межинароднй залагоджувати при помочи мировыхъ судôвъ. По пôдготовляючôй конференціи въ 1888 р., въ котрôй брали участь миролюбивй члены французского и анґлійского парляменту, скликано першій мировый конґресъ въ 1889 р. до Парижа и тамъ постановлено зробити державамъ предложене, щобы они при заключуваню угодъ робили собѣ въ нихъ такожь застережене, що бы на случай, колибъ мали настати якй споры, залагоджено ихъ на мировôмъ судѣ. Другій конґресъ скликано въ 1890 р. до Лондону. Симъ разомъ число участникôвъ конґресу вже було значно збôльшило ся; зъявили ся на нѣмъ представителѣ мало що не зô всѣхъ краѣвъ европейскихъ. Результатомъ сего конґресу було повтôрне ухвалене резолюціи першого конґресу. Теперь же вôдбувае ся въ Римѣ третій зъ ряду конґресъ, а въ нѣмъ бере участь ще бôльше членôвъ якъ на двохъ попередныхъ конґресахъ, переважно члены всѣлякихъ парляментôвъ европейскихъ, дипльоматы и политики зъ фаху.

Що ухвалить теперѣшный конґресъ, довѣдаемо ся не задовго. Поки що стало лишь то звѣстне, що на порядокъ дневный слѣдуючого конґресу постановлено постановити орґанізацію межинародного суду мирового.

Погляньможь теперь яке есть практичне значѣне сихъ конґресôвъ. Хтожь не бувъбы радъ зъ того, щобы можна вôйну зовсѣмъ усунути. Коли оденъ чоловѣкъ убе другого въ гнѣвѣ и по якôйсь суперечцѣ, то уважаесь се дѣломъ поганымъ, нелюдскимъ и карыдостойнымъ; але убиватись масами, въ борбѣ, въ котрôй гине по кôлька тысячѣвъ людей наразъ, уважае ся дѣломъ зовсѣмъ природнымъ и конечнымъ. Чи такъ оно есть дѣйстно чи нѣ, не будемо тутъ того розбирати; есть то справа, о котру спорять зъ собою навѣть найбôльшй мыслителѣ. Намъ видить ся, що въ всякôй случай було бы добре, колибъ ту, припустѣмъ, що и конечну та природну потребу вôйны, можна бодай въ части зменшити, т. е., зробити вôйну ще менше частою, якъ она стала. Зъ симъ змаганѣмъ згодить ся мабуть кождый чоловѣколюбецъ и змагане то треба лишь похваляти. Инша рѣчь, чи дасть ся вôйна зовсѣмъ усунути и заступити межинароднымъ судомъ мировымъ,

---

Вернувши домôвъ

НОВЕЛЯ

МАВРА ІОКАЯ.

(Дальше).

Догонивши дочку, почавъ Роняръ знова:

— Отъ въ першôмъ рядѣ бувъ бы твôй своякъ Роже, богатый купець збôжа.

— Вôнъ такій сухій якъ той овесъ, що нимъ купчить, — твердила Меланя, вдаривши свого коня, що ажь скочивъ.

— Пожди троха! овесъ лишь тогди сухій, якъ вôнъ его купуе; але якъ его спродае, то вôнъ уже вохкій. А якъ не хочешь о нѣмъ чути, то маемо пана Морніе, нашого суседа-дѣдича. Той вже дотепный чоловѣкъ.

— Значить, дурноватый, що лишь дурницѣ выводить. Васъ, мужчинъ може то й бавити, мене противно, злостить. Гопъ!

— Но, лишь не квапъ ся, яжь прецѣнь тебе дожену. А щожь хибуе, такъ примѣромъ, хорошому Дутрейльови? Той вже пише стихи и мае тебе за бога!

— Я не потребую макогона. Вôнъ все нагадуе минѣ собою индійского боввана, котрому тôлько й роботы, абы величати другого боввана.

— Ну диви ся, вже знову втѣкае. Якъ бы насъ такъ хто видѣвъ, то бы думавъ, що мы собѣ перегоны робимо. Меланe! Пожджи троха! Я немаю нѣчо проти того, щобы ты вôддала ся и за ґенерала. А вôнъ гôдный чоловѣкъ, хоробрый герой.

— Я бы волѣла, якъ бы вôнъ бувъ офіциромъ.

— Ну, може й твоя правда. Але князь! Новоименованый князь! Заразъ, що ему дали въ гербѣ?

— То картяръ, нероба, ледащо, о котрого я зовсѣмъ не стою.

И зъ тымъ такъ пôгнала конемъ напередъ, що навѣть голосні клики старого до неи не долѣтали, а тымчасомъ хлопець, що за ними ѣхавъ, приставъ генъ позаду нихъ.

Черезъ шалену ѣзду згубивъ кôнь панны пôдкову. Треба було здержатись.

— А щожь теперь зробимо? — поспытавъ батько. — Не знати навѣть, въ котрôй сторонѣ хлопець згубивъ ся. Вôнъ певно тамъ насъ зъ очей стративъ, якъ ты такъ шалено пôгнала.

— Ось недалеко якесь село, може найдемо тамъ коваля, котрый бы мого коня пôдкувавъ.

— А якъ жадного не буде?

— Се можемо розвѣдати таки заразъ отутъ вôдъ людей на поли.

Женцѣ що лишь скôнчили роботу и снопы накладали поспѣшно на великій вôзъ. Оба ѣздцѣ, отець и дочка, почвалали стернею направцѣ идъ возови.

— Видишь! — каже старый до панны Меланѣ; — они не вытягають цѣлого стебла зъ корѣнемъ а лишь скошують, щобы оно нарôкъ знову росло.

Коло воза порали ся два хлопцѣ, набираючи снопы на вôзъ и укладаючи ихъ гарненько верства́ми въ оба боки. Одинъ зъ нихъ, що подававъ другому снопы вилами на вôзъ, бувъ рослый, чорнявый молодецъ, зъ чупурнымъ вусомъ и остро закôнченою бородкою; осмалене вôдъ сонця лице облите було потомъ и порохомъ, на сильныхъ рукахъ закоченй рукавы, на ногахъ деревянй трепки, а на головѣ соломяный капелюхъ, замаєный китицею дикихъ рожь. Подаючи снопы до горы спѣвавъ собѣ спѣванку про доброго короля Генриха, котрый говоривъ бувало, що кождои недѣлѣ повиненъ селянинъ мати въ горшку курку.

— Але ты собѣ разъ веселый, сыну — заговоривъ до нього панъ Роняръ.

— Чомужь бы не мавъ бути веселымъ, коли то нѣчо не коштуе?

— Не сказавъ бы ты минѣ, що се за село?

— Певно, що скажу; заразъ вамъ повѣмъ, лишь най отсей снôпъ подамъ.... Отсе село, якъ не забудете: Мала Ґренеля.

— Ну, дивѣть же ся! Тажь се нашй добра, що ґрафъ Моарія вôдъ насъ взявъ въ посесію. Мы тутъ такожь ще нѣколи не були. Намъ бы годило ся ґрафа вôдвидѣти. Чи ґрафъ дома?

а особливо чи въ теперѣшну пору того рода змаганя можуть мати якійсь практичный хосенъ. О сѣмъ позволимо собѣ сумнѣвати ся, а сумнѣвъ нашъ опремо хочь бы лишь на такихъ, впрочôмъ дрôбныхъ, але не мало характеристичныхъ фактахъ, якъ тѝ, якѝ проявили ся въ самôмъ теперѣшнôмъ конґресѣ.

Межинароднѝ споры, бôльшои и меншои ваги, суть, але на конґресѣ не вôльно о нихъ говорити, бо конґресъ має лишь теоретично займати ся справою. Мы нагадаемо лишь то, якого шуму наробила статя давнѣйшого предсѣдателя мирового конґресу, Бонґого, въ котрôи вôнъ доказувавъ, що цѣлый заколотъ въ Европѣ пôйшовъ зъ того, що Нѣмеччина забрала Францiи Альзацію и Льотаринґію, та що доти не буде спокою, доки сѝ краѣ не вернуть назадъ до Францiи. Порушенє сеи справы сталось причиною, що Бонґі мусѣвъ тому зречи ся гôдности предсѣдательства. Теперь же на самôмъ конґресѣ промавлявъ француский посолъ Майльже и сказавъ лишь, що „Францію обкроєно, але она мимо того не боить ся нѣкого въ свѣтѣ", а вже настало въ Нѣмеччинѣ зъ того велике негодованє. Подумаймо жь, щобы то дѣялось, колибъ такъ прийшло до дѣйстного залагодженя спору мѣжь Францiєю а Нѣмеччиною?!

Одно практичне значѣнє, здаєсь будуть мати мировѝ конґресы, таке, що зъ часомъ готовъ выробити ся дѣйстно якійсь межинародный парляментъ, котрый буде управляти межинародными справами и буде заразомъ дѣлати яко межинародный судъ мировый въ спôрныхъ справахъ. Се може станесь характеристикою кôнця 19 а початку 20 столѣтя и може бути, що вôйны стануть тогди ще рѣдшѝ, але щобы ихъ зовсѣмъ усунено, о тôмъ можна сумнѣвати ся.

Рада державна.

14-те засѣданє Палаты пословъ зъ д. 5 падолиста 1891 р.

Письмомъ Прозидента кабінету повѣдомлено Палату, що вôдкрытє спôльныхъ Делеґацій наступить дня 9 с. м. о 1-ôй год. зъ полудня.

Пос. Герольдъ и товаришѣ поставили внесенє о збôльшенє о двохъ числа пословъ до Рады державнои зъ Чехъ. По сѣмъ приступила палата до порядку дневного.— Пôсля внесеня дотычнои комісіи не дозволила Палата выдати судамъ пословъ: Шпіндлера и Досталя, а згодила ся выдати лишь пос. Люеґера.

Опôсля приступлено до дальшои дебаты надъ буджетомъ міністерства просвѣты, а именно надъ титуломъ „Вѣроисповѣданє". — Пос. Ґреґорічь домагавъ ся лѣпшои дотаціи для недостаточно вывѣнованыхъ капітулъ. — Пос. Брилиньскій высказувавъ бажанє, щобы полѣпшено дотацію гр. кат. духовеньства въ Галичинѣ и щобы пôдвысшено платню станіславôвского епископа до 12.000 зр., щобы выбудовано нову резиденцію для гр. кат. епіскопа въ Перемышли и щобы лѣпше вывѣновано тамошну капітулу.

Міністеръ просвѣты дръ Ґавчь заявивъ, що въ справѣ пôдвысшеня дотацій капітулъ все вже приготовлено, але міністерство знаходить въ своихъ заходахъ велику труднôсть въ тôмъ, що етатъ вѣроисповѣдный погôршивъ ся о 108.607 зр. Що до пôдвысшеня платнѣ станіславôвского епіскопа, то оно наступить вже въ найблизшôмъ часѣ, а що до спôльного помешканя станіславôвскои капітулы и перенесеня четвертого року теольоґіи изъ Львова до Станіславова, то розпочали ся вже переговоры; справа же епіскопскои резиденціи въ Перемышли робить великѝ трудности. — Пос. Яворскій промавлявъ такожь въ справѣ выбудованя резиденціи для перемыского епіскопа и пôдпиравъ жалѣ пос. Брилиньского.

По ухваленю титула „Вѣроисповѣданє", велась дебата надъ титуломъ „Школы высшѝ". Міністеръ просвѣты въ вôдповѣди пос. Рошковскому заявивъ, що міністерство просвѣты зробить все, щобы зъ днемъ 1 жовтня 1894 р. вôдкрыти медичный выдѣлъ при львôвскôмъ університетѣ. Въ справѣ выставленя будынкôвъ для клінікъ розпочато вже переговоры зъ краємъ, а въ справѣ другихъ будынкôвъ зъ громадою мѣста, а ся послѣдна дала вже до розпорядимости и ґрунтъ пôдъ будову и готовѝ грошѣ. Будова незадовго розпôчне ся и такъ буде можна задержати поданый повысше речинець. Опôсля дававъ міністеръ поясненя въ справѣ порушеныхъ въ Палатѣ катедръ науковыхъ при університетахъ въ Краковѣ и Львовѣ и вказавъ на то, що катедра славяньскои фільольоґіи при львôвскôмъ університетѣ вже давно заведена и що розходить ся лишь о перемѣну єи зъ надзвычайнои на звычайну. Катедру для санскриту постановлено завести зъ 1893 р. Міністеръ прихильный такожь основаню катедры для исторіи штуки. Що до вôдновленя університетского будынку львôвского університету, то ще не зовсѣмъ выясненѝ правнѝ вôдносины, але ведуть ся вже переговоры, щобы всему зарадити. Въ справѣ правничого выдѣлу выготовлено вже вôдповѣдный проєктъ закона. Коли вôнъ буде мôгъ заняти ся и реформою фільософічного факультету, то вôнъ займе ся тою реформою изъ становища теперѣшныхъ університетôвъ.

Пос. Штірґъ домагавъ ся полѣпшеня и управильненя платнѣ професорôвъ при техніках. — Пос. Сайхертъ промавлявъ за основанємъ ческого університету на Моравѣ.— Пос. Адамекъ поставивъ резолюцію взываючу правительство старати ся о то, щобы и женщинамъ вôльно було вписувати ся на медичнѝ и фільософічнѝ выдѣлы. — Пос. Бляжекъ боронивъ ческу молодѣжь вôдъ закиду, будьто бы середъ неи були лишь сами приклонники Толстого и Золѣ.

При специяльнôй дебатѣ надъ школами середными жалувавъ ся пос. Цурканъ на то, що зъ Буковиною обходять ся по мачошиному, и домагавъ ся заведеня на Буковинѣ греко-православнои и высшои народнои школы.

Пôдъ конець засѣданя, давъ президентъ Палаты, дръ Смолька, заявленє, що до свого письма, высланого на мировый конґресъ въ Римѣ и сказавъ, що вôнъ не уповажнивъ нѣкого промавляти тамъ въ имени Палаты. Єго запрошено на конґресъ яко президента Палаты пословъ, а коли вôнъ зъ огляду на вôдбуваючѝ ся якъ разъ засѣданя палаты, вôдмовивъ взяти участь, то єго прошено, щобы вôнъ вызначивъ свого заступника, а вôнъ тогди вызначивъ пос Русса и просивъ єго, щобы вôнъ въ єго имени высказавъ конґресови єго симпатіи для тогожь.

Пос. Лінбахеръ ставивъ внесенє, щобы оподаткувати проценты вôдъ рентъ а пос. кн. Ліхтенштайнъ поставивъ внесенє на змѣну закона о таксахъ войсковыхъ. На тôмъ закôнчено засѣданє а слѣдуюче засѣданє назначено на нинѣ.

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять до Politik, що дня 3 с. м. принимавъ Є. Вел. Цѣсарь на авдієнціи ґр. Таффого, а що въ тôмъ самôмъ часѣ бувъ на авдієнціи такожь ческій Намѣстникъ, ґр. Тунъ, то уважають се принятє обохъ достойникôвъ за справу, стоячу въ звязи зъ послѣдными подѣями въ Чехахъ и упевняють, що розходилось о нараду, що зробити, колибъ Старочехи зложили свои мандаты посольскѝ до ческого сойму.

Зъ Праги знову доносять, що наколибъ Старочехи зложили мандаты, то правительство розвяже соймъ.

Зъ Риму доносять, що президентъ палаты пословъ, дръ Смолька, прославъ до ко-

---

— Що є дома, то знаю; але чи є въ замку, то вже не скажу.

— Передовсѣмъ хотѣли бы мы знати, чи є въ селѣ якій коваль? — поспытала Меланя.

— Та певно, що є, — вôдповѣвъ парень.— Безъ коваля на селѣ не обôйде ся.

— Бо мôй атаманъ, якъ ще я самъ господарувавъ, все жалувавъ ся передо мною, що вôнъ мусить посылати волы до сусѣдного села, якъ хотѣвъ ихъ пôдковувати.

— Стоячій на возѣ парубокъ засмѣявъ ся на весь ротъ, але сей другій не моргнувъ и усомъ, лишь сказавъ заразъ до Ронярда.

— Я васъ заразеньки запроваджу до коваля, лишь най зъ отсимъ возомъ упораю ся, щобы собѣ ѣхавъ. Кôнь пôдъ панночкою загубивъ пôдкову.

— А ты якъ знаєшь?

— Я виджу по слѣдѣ въ земли... Ану, борше Якове!

И почавъ выкидувати одинъ снôпъ по другôмъ на вôзъ:

— Яка щаслива любка такого парубка сельского! — каже Меланя до свого батька.— Такій любить єи цѣлымъ серцемъ и якъ разъ собѣ котру выберє, то вже й до смерти буде ѣй вѣрнымъ. Той не бѣжить у вечѣръ до клюбу грати въ карты, не приходить сердитый зъ біржи домôвъ, и не стогнає на гостець пôдчасъ непогоды. Той собѣ завсѣгди веселый та добрoи гадки. Якъ то красно бути любкою такого сѣльского парубка.

— Готовый; теперь пôдемо, — сказавъ парень и взявъ вили на плечѣ.

— Але мы не хочемо, щобы ты намъ задурно служивъ, сыну! — сказавъ панъ Роняръ посягнувши рукою въ кишеню.

— Спасибôгъ вамъ, пане! Я не жадаю нѣчо. Минѣ и такъ по дорозѣ. Прошу, ѣдьте лишь за мною.

Меланя хотѣла направити похибку батька, котрый, якъ здавалось, образивъ тымъ парубка, що хотѣвъ єму платити.

— Якѝ хорошѝ квѣтки у васъ за капелюхомъ.

— И я такъ гадаю, але якъ они вамъ подобались...

И вôнъ подавъ ѣй китицю.

— Якъ чудно пахнуть? Але можете ихъ дарувати? Може вы ихъ вôдъ своєи любки дôстали?

— Я ще немаю любки! Моя любка ще маленька. Най собѣ ще росте!

И пôшовъ швидко напередъ, высвистуючи собѣ свою спѣванку про короля Генриха, а Меланя тымчасомъ встромила собѣ квѣты за поясъ. Ѣй здавало ся, що краснѣйшихъ не бачила ще нѣколи.

III.

Парень завѣвъ панôвъ въ селѣ ажь до кузнѣ, котру они й самѝ були бы найшли, бо кузню можна найти и безъ проводира.

— Але чи дома майстеръ? — поспытавъ панъ Роняръ.

— Я єго заразъ приведу — вôдповѣвъ парень и увôйшовъ до хатки побôчь кузнѣ. Тымчасомъ малый, зъ окопченымъ лицемъ хлопець, почавъ роздувати мѣхомъ огонь, а панъ Роняръ каже:

— Видишь? Теперь будуть тамъ щось варити.

За пôвъ хвилины зъявивъ ся майстеръ, вôнъ мавъ на собѣ скôряный фартухъ, на ногахъ патинки, а на головѣ скôряну шапку. Єго лице було троха чорне вôдъ саджѣ.

— Помагайбôгъ!

— Дякувать за слово добре!

— То вы коваль? Такій молодый, а вже майстеръ! Возьмѣть же лишь борзенько мѣру зъ ноги коневи моєи дочки, та зробѣть пôдкову.

— Алежь тату! — шепнула панночка;— не говорѣть таке, бо показуєте, що ще нѣколи не бачили, якъ коня кують!

— Таки й правда, — що я ще не бачивъ. У мене були завсѣгды конѣ, але при кутю були все лишь вôзникъ та стаєнный.

(Дальше буде).

мітету мирового конґресу въ Римѣ письмо, въ котрôмъ высказуе жаль, що задля урядовыхъ занять въ Радѣ державнôй не може взяти лично участи въ передпринятю, котрого покликанемъ есть змагати до такъ высокихъ и благородныхъ цѣлей, якъ взаимне зближене репрезентантôвъ народôвъ, а тымъ самымъ въ певнôй мѣрѣ и самыхъ народôвъ. Дръ Смолька желае якъ найсердечнѣйше, щобы лична стрѣча репрезентантôвъ всѣхъ народôвъ у спôльнôмъ змаганю до высокои цѣли усунула богато непорозумѣнь та вырôвнала рôзнѝ антаґонізмы и суперечности. Вкôнци каже дръ Смолька, що поручивъ пос. Руссови зложити выразы тыхъ чувствъ на конґресѣ въ имени австрійскои Палаты пословъ.

До Вѣдня прибула депутація зъ Золочева, зложена зъ бурмістра дра Білета и віцебурмістра Гайного. Депутація була у міністрôвъ дра Штайнбаха и Залеского и просила, абы звôльнити громаду Золочева зъ дотаціи на тамошну ґімназію. Міністры принимали депутацію прихильно.

Про голодову нужду въ Россіи доносять, що еи розмѣры переходять всякй попятя. Потребы для голодуючихъ обчисляють на 180—200 міліонôвъ рублѣвъ. „Новое Время" подае, що правительство высиґнувало вже для дôткненыхъ голодомъ 64 міл. рублѣвъ. Зъ ґуберніи самарскои доносять, що тамъ робучого коня можна купити за 3 рублѣ, корову за 6, а вôвцю за 1 рубля або и танше. Въ новоузеньскôмъ повѣтѣ „трôйку" добрыхъ коней, лишь троха выхудѣлыхъ, можна купити за 15 рублѣвъ. Въ повѣтѣ николаевскôмъ замѣсть муки уживають всѣлякои сыровины; хто єсть хлѣбъ зъ отрубъ, той ще щасливый; бѣднота пече хлѣбъ зъ лободы и дикого проса. Въ селѣ Пестравцѣ и Высокôмъ, надъ рѣкою Ирґізомъ, жиють люде лише пареною капустою, вôдъ котрои пухнуть и дуже умирають. Декуды богатшй люде не хотѣли позичати збôжа бѣднѣйшимъ, бо самй боляли ся голоду. Бѣднѣйшй падали на колѣна и благали, черезъ що богатшй почали дѣлитись кажучи: коли треба умирати, умираймо разомъ. Въ ґуберніяхъ дôткненыхъ голодомъ боять ся хоробъ епідемічныхъ, тому пратительство списуе завчасу практикуючихъ лѣкарѣвъ на выпадокъ потребы. Комісія лѣкарска для розслѣду найпожвинѣйшихъ домѣшокъ до житнои муки орекла, що хлѣбъ зъ житнои муки змѣшанои зъ гороховою або мукою зъ бобу, добре посоленый есть поживный. За найпоживнѣйшій узнала комісія хлѣбъ зъ житнои и кукурузянои муки.

Въ берлиньскихъ кругахъ выкликало велику сензацію загальне банкротство одної зъ найстаршихъ банкирскихъ фірмъ Гіршфельда и Вольфа, котра въ богато мѣстахъ провінціональныхъ, мѣжь тыми и въ Познани мала свои філіи. Пасива выносять до 8 міліонôвъ марокъ, а актива ледво що 3 міліоны. Ходить навѣть чутка, що шефъ фірмы, комерціяльный совѣтникъ Вольфъ, вôдобравъ собѣ житє. Недавно выграла була тота фірма на прускôй льотеріи клясовôй великій льосъ, именно 450 тысячь марокъ.

Справа походу Еміна-пашѣ въ сторону Вадалаю, краю, въ котрôмъ вôнъ перебувавъ, закимъ его вывѣвъ зъ вôдтамъ Стенлі, дала причину до дипльоматичныхъ поясненъ межи Берлиномъ а Лондономъ. Нѣмецкй ґазеты оголошують однакожь письмо Еміна-пашѣ, зъ котрого выходить, що цѣлый походъ не посуваесь на пôвнôчь лишь на захôдъ. Емінъ скориставъ лишь зъ запрошеня короля Руанда и хоче зъ вôдтамъ черезъ державу Конґо дôстати ся до нѣмецкои кольоніи Камерунъ въ захôднôй Африцѣ. Годѣ осудити, о скôлько Емінъ переступивъ симъ своимъ смѣлымъ предпринятемъ инструкцію нѣмецкого правительства, котрои повиненъ бувъ держати ся. Емінъ мавъ офіціяльне порученє розслѣдити пограничнй области нѣмецко-анґлійскй и обняти тамошнй племена въ кругъ охороны нѣмецкого правительства. О скôлько вôнъ не державъ ся того приказу, на то нема певныхъ и точныхъ вѣстей.

Новинки.

— **Громадѣ Войславичѣ** въ повѣтѣ сокальскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу у Львовѣ именувала доктора всѣхъ наукъ лѣкарскихъ Стан. Штайнера салінарнымъ фізикомъ въ Величцѣ при ц. к. Зарядѣ салінарнôмъ; канцелярійного офіціяла Юрія Паляцка провізоричнымъ адъюнктомъ помôчничихъ урядôвъ; судового канцелісту, Віктора Цишевского, податкового адъюнкта Ивана Гавріила, дальше рахунковыхъ пôдофіцирôвъ I кл.: Роберта Халупницкого и Каспра Бачиньского канцелістами при управляючихъ властяхъ скарбовыхъ въ XI кл. ранґи; дальше рахунковыхъ пôдофіцирôвъ I кл.: Кароля Ґлясса, Станіслава Шайна, Генрика Гелєбранда, Николая Блаженовского, Льва Нечипора, Ивана Твардієвича, Леопольда Петрика, вахмайстра жандармеріи Ивана Пєкоша и пôдофіцирôвъ: Іосифа Абдермана, Людвика Свораковского, Андрѣя Мацькова и Фердинанда Сливиньского провізоричными канцелістами при управляючихъ властахъ скарбовыхъ.

— **Перенесеня.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла почтового контрольора Юліяна Лущецкого зъ Дрогобича до Тарнова.

— **Конкурсы.** Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Турцѣ розписуе конкурсъ зъ 6 тыждневымъ речинцемъ почавши вôдъ дня 4 падолиста на слѣдуючй учительскй посады: а) При школахъ етатовыхъ зъ платнею 300 зр. и вôльнымъ мешканемъ: въ Хащовѣ, Яблôнцѣ выжнôй, Либухерцѣ, Лосинци, Розлучу, Высôцку нижнôмъ; б) при школахъ філіяльныхъ зъ платнею 250 зр. и вôльнымъ мешканемъ: въ Боберцѣ, Борини, Яселици замковôй, Яворѣ, Краснôмъ, Матковѣ, Мохнатôмъ, Михнôвци и Жукотинѣ. У всѣхъ тыхъ школахъ языкъ выкладовый рускій.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена повѣтовои Рады въ Калуши, зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ розписаный на день 15 грудня с. р.

— **Новй фондаціи для рукодѣльникôвъ** ухвалила ввести ще сего року въ житє Рада мѣста Львова на засѣданю зъ дня 4 с. м., а именно: фондацію бл. п. Духиньского и роздати зъ неи 20 стіпендій по 120 зр. рôчно, и фондацію бл. п. Блянка, 4-ри стіпендіи по 250 зр. Въ тôй цѣли ухвалила Рада вôднести ся до ц. к. Намѣстництва.

— **На презеса повѣтовои Рады въ Рудкахъ** затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь выбôръ ґр. Андрѣя Фредра а на віцепрезеса выбôръ Казимира Курка.

— **Страшна страва.** Въ Баваріи, въ мѣстѣ Ґмуденъ вôдъ довшого часу вже хора на умѣ жѣнка тамошного лѣсничого спекла 1 с. м. свою власну 9 мѣсячну дитину и подала єи на стôлъ до обѣду.

— **На просвѣтнй цѣли** припало до розпорядимости товариству „Просвѣта" поверхъ 180 зр. зъ концету п. Олександра Мышуги, уладженого недавно у Львовѣ въ сали „Сокола" на цѣли просвѣтнй, въ половинѣ на рускй, а въ половинѣ на польскй.

— **Соколы.** Львôвске ґімнастичне товариство польске, буде обходити незадовго 25-лѣтный ювилей свого основаня. На торжество ювилейне ладять ся „Соколы" запросити и „Соколôвъ" иншихъ народôвъ славяньскихъ, а комітетъ вже вôдъ теперь занимае ся приготовленями до того торжества. Львôвски „Соколы" задумують утворити зо всѣхъ „Соколôвъ" польскихъ въ цѣлôй Галичинѣ одно товариство загальне такъ якъ „Соколы" ческй.

— **Пôшовъ змѣняти.** Вчера на Стрѣлецкôй площи купила жѣнка одного лѣкаря вôдъ селянина бульбы. Селянинъ привѣзъ бульбы ажь передъ мешкане лѣкаря и почавъ зносити мѣшки при помочи якогось заробника до пивницѣ. Коли господарь понѣсъ мѣшокъ до пивницѣ, а зарôбникъ оставъ при возѣ, выйшла служниця лѣкаря зъ заплатою и дала цѣлу десятку зарôбникови, думаючи, що то самъ властитель — та зажадала 1 зр. 50 кр. звороту. Мнимый властитель, не маючи при собѣ дрôбныхъ — пôшовъ змѣняти десятку.... ну и доси не вернувъ.

— **Страшна борба.** Недавно доносили мы про оденъ выпадокъ въ менажеріи въ Бѣлградѣ, а нинѣ доносимо вже о другôмъ въ тôй самôй менажеріи. Оденъ тиґръ не хотѣвъ вже вôдъ кôлькохъ днѣвъ робити наученыхъ штукъ, особливожь скакати крôзь обручь. Сеи недѣлѣ що минула, пôдчасъ представленя хотѣвъ такъ званый „Смиритель звѣрять", Бродаръ, примусити тиґра до скаканя, а коли тиґръ опиравъ ся, ударивъ его батогомъ. Въ однôй хвили кинувъ ся тиґръ на Бродара, запустивъ кôгтѣ въ рамена, а пащекою вхопивъ за голову. Силачь Бродаръ стиснувъ тиґра за горло руками и зваливъ его на землю, та бувъ бы навѣть выйшовъ зъ клѣтки, слибъ тиґрови на помôчь не кинулась була въ ревомъ гієна. Тиґръ, побачивши то, кинувъ ся наново на свою жертву и розпочалась страшна борба межи смирителемъ а розъяреными звѣрюками, котрй зъ рыкомъ вырывали собѣ обопôльно нещасливого смирителя. Два иншй тиґры, котрй такожь находили ся на той часъ въ тôй самôй клѣтцѣ, вторували лишь ревомъ и приглядали ся зъ кута клѣтки. Надбѣгли доворцѣ и тымъ зъ тяжкою бѣдою удало ся тяжко покалѣченого Бродара вырвати зъ клѣтки и вôдставити просто до шпиталю.

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

6 Падолиста	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10 80	10·—10 75	9 75 11·—	10·—11·—
Жито	9·——9 50	8 90—9 40	9·——9 50	9 25—9 60
Ячмѣнь	6.——8·—	5·90—7 —	5·80—7·—	6·——6·50
Овесъ	6 50—7·10	6·35—6 80	6·——6·70	6·50—7·20
Горохъ	6 — 10·—	6·— 11 —	6·— 11·—	6·— 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14·50	13 —13.—	13·—13·25	13·—13·50
Хмель	55·—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40 —46 —	40·—45 —	40·—45 —	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·70 20·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукуе ся.

Хмель вôдъ 55 — до 60 — за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 падолиста. Станъ здоровля Архікняг. Марґариты поправляесь постепенно — Грецкій король выѣзджае завтра до Ґмунденъ, а зъ вôдтамъ зъ цѣлою родиною черезъ Бріндізі до Атенъ. — Дня 18 с. м. приѣдуть саскій король и королева та другй саскй гостѣ на весѣлє Архікняг. Людвики зъ саскимъ княземъ Фридрихомъ Августомъ, а вечеромъ дня 21 по вѣнчаню выѣдуть молодй до Праги а саскй королевство до Дрездна.

Петербургъ 6 падолиста. Конґресъ россійскихъ адміністрацій зелѣзничихъ ухваливъ заведене важныхъ на всѣхъ зезѣзницяхъ тарифъ перевозовыхъ.

Римъ 6 падолиста. Конґресъ мировый принявъ середъ загального вдоволеня внесене, щобы на всѣ дипльоматичнй конґресы допускали ся представителѣ и другорядныхъ державъ. На порядокъ дневный слѣдуючого конґресу постановлено взяти справу орґанізаціи мирового трибуналу.

Парижъ 6 падолиста. На интерпеляцію въ справѣ конечности подвоєня кадръ, щобы ихъ поставити на рôвни зъ ефективнымъ станомъ, заявивъ мін. Фрейсіне въ палатѣ пословъ, що орґанізація арміи доходить вже до кôнця; треба однакожь ще зачекати, щобы можна було предложити загальный законъ о кадрахъ.

Переписка Редакціи и Адміністраціи.

Вп. А. Пôдл. въ Сков.: Вамъ высылаесь „Нар. Часоп." правильно, що дня; коли же одержуете еи цѣлою пачкою ажь по тыждни, то спытайте о причину на вашôй почтѣ, евентуально подайте жалобу до Дирекціи Почтъ.

Вп. о. I. Долош. въ Щир. Просимо о вырôвнане рахунку.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.